

Fretka je domácí tchoř

a většinu lidí už samo označení „domácí tchoř“ působí jako protimluv, a tak i po-
oje lidí k fretkám jsou značně protichůd-
š. Stále je dost těch, kteří ji považují za
voké nebo exotické zvíře, které chovem
zajetí trpí. Jsou bohužel i tací, kteří ji
stejněho důvodu s klidným svědomím
istí do lesa a odsoudí ji tak k pomalé
nrti hladem. Přitom k domestikaci fretky
šlo již před více než dvěma tisíci let
dokonce i naše zákony ji spolu se psem
kočkou výslovně řadí mezi domácí šel-
y. Příčinou záměny bývá nejčastěji její
podobnost s původním druhem, tchořem
lavým (*Putorius putorius*). Fretky se sice
světě chovají v celé řadě barev a kreseb,
e u nás jsou zdaleka nejčastější tzv. tcho-
vité, tedy s přírodním zbarvením, které
uhým pohledem od tchoře nerozezná
ní odborník.

retka byla původně domestikována kvůli
řáci. Během dlouhé historie svého života
člověkem chytala myši, norovala králíky,
otahovala lana těsnými prostory či potru-
m. Stále více se stávala i oblíbeným maz-
škem a dnes tento přístup zcela převládá
nad s výjimkou Anglie, kde je velmi oblí-
bným loveckým zvířetem). Fretka je stej-
š inteligentní, družná a hravá jako pes či
čeka, hravost si navíc uchovává až do
zdního stáří. Pro životní styl městského
ověka má několik nesporných výhod:

- Prostorová nenáročnost. Nejen že ne
potřebuje zahradu, dokonce netrpí ani
v garsonce.

- Časová přizpůsobivost. Má večerní a ran-
ní aktivitu a spí v dospělosti 18-20 hodin
denně. Na rozdíl od psa netrpí tím, když
je celý den sama doma - prospí to. Snad-
no se přizpůsobí rytmu konkrétní rodiny
a je aktivní v době, kdy je doma nejvíce
rušno.

- Nehlučnost. Fretka neštěká, nemňouká
a nevěští ani v době říje. Jediné zvuky
jsou tichounké nadšené „pokvokávání“ či
rozzlobené „syčení“, ale většinou je úplně
potichu.

- Přizpůsobivost různé míře pohybu. Vy-
prazdňuje se na písíček, takže se nemusí
věnčit, ráda chodí na procházky či výlety
(podmínkou je kvalitní postroj a vodit
ko), ale nevyžaduje je.

Pochopitelně chov fretek má i určité nevý-
hody. Každé zvíře má svůj tělesný pach
a u fretky chované v čistotě není o nic horší
než u jiných zvířat. Kromě toho má však
vedle konečníku pachové žlázy, z kterých
při úleku či v zápalu boje vypouští ostře
páchnoucí tekutinu. To bývá problém
zvláště během dospívání (asi od 6 do 9 měsí-
ců), ale ochočené zvíře v dospělosti nemívá
důvod své zbraně použít. Je však možné
pachové žlázy operativně vyjmout. Strava
fretky je typická pro šelmu, a tudíž
podobná psi či kočiči. Vyšší nároky na bíl-
koviny a tuky pak plně odpovídají menší
velikosti. Krmnou dávku pro fretky by mě-
lo z větší části tvořit maso (cca 60 %), dopl-
něné obilninami (20 %), mléčnými výrob-
ky (do 10 %), ovocem a zeleninou (10 %).
Maso může být např. drůbeží, koňské nebo
hovězí, rozhodně však ne vepřové. Z obil-
nin jsou vhodné vařené těstoviny, rýže,
spařené vločky, z mléčných výrobků bílý
jogurt, tvaroh. Fretky mívají rády sladké

ovoce, jako jsou banány, melouny, hrozno-
vé víno, mandarinky, švestky, meruňky
(samozřejmě bez pecek), ze zeleniny pak
okurku, papriku nebo vařenou kořenovou
zeleninu. Dnes už se v některých obcho-
dech dají koupit speciální granulovaná
kompletní krmiva pro fretky. V bytě
potřebuje fretka minimálně svůj pe-líšek,
záchodek se stelivem a misky na vodu a jídlo
(stálý přístup k čerstvé vodě je samo-
zřejmostí). Výhodnější je, pokud má k dis-
pozici pokojovou voliéru, v které v noci
a v době chovatelovy nepřítomnosti spí. Je
pro ni i bezpečnější, když ji chovatel pustí
až po svém návratu a dává na ni pozor.
PETRANERANDŽICOVÁ/FOTO: MIROSLAV MARTINOVSKÝ